Napsal uživatel Jan Valeš - Jeňýk
Pátek, 18 Leden 2008 04:00

Šerif osady T.O. Játro Bohumil Bambule seděl v čele dlouhého stolu a tvářil se toporně. On sám se domníval, že se tváří vážně. Před ním plápolal čokoládový korpus intenzitou čtyřiceti svíček a šerif Bohumil Bambule, kamarády přezdívaný Barva, neustále polykal obrovské množství vzduchu, protože každým okamžikem nastane ta chvíle, kdy musí být vyzván k požárnímu zákroku. Z nashromážděného vzduchu v Barvových plicích se uvolňoval kyslík a ten se rozléval krví do celého těla, tudíž i do mozku, což mělo za efekt, že Barva zase jednou přemýšlel. Právě se zděšením zjistil, že kouzelný zadeček majitelky restaurace paní Eretové už není tak kouzelný jako vždycky, a že se mu kupodivu líbí mnohem víc zadeček její neteře v jiné věkové kategorii. Zatím určitě nevěděl, proč náhle preferuje štíhlé gotické hýždě oproti plným barokním tvarům. Zatím spíš jen lehce tušil, že to bude mít něco společného s tím ohništěm na roztopené čokoládě. Se čtyřicítkou svíček, která mu dává plápolavě najevo nastupující bezzubý a dýchavičný věk, alibisticky nazývaný stejně postiženými věkem středním.
"Deset fernetů," přerušil plynulý tok jeho černých myšlenek Klátil a vycenil zuby na Barvu tak, že se nedalo odolat. Paní Eretová připsala k plotu za velkým F dalších deset planěk a položila před Barvu sadu hořce navoněných tajtrdlíků.
"Měl byste to už sfouknout, pane Bambule, jinak to za pět minut utřu," usmála se na Barvu a naklonila se k němu tak hluboko, že mu byla celá vznešená gotika najednou zase ukradená.
"Do sedel!" vyrušil Klátil Barvu z prohlídky barokní klenby a zmocnil se prvního panáka. Ostrý zvuk křísnutí skleniček přerušil mumlavý šum v sále, který se zesílil zase až po slastném mlasknutí.
"Kluci, kluci, helejte co jsem našel," řval na celou hospodu z hajzlíku se vracející Jouda. Doklopýtal se ke stolu a ze zaťaté dlaně vypustil na pobryndaný ubrus velkého černého pavouka. Vyděšený pavouk se postavil útočně na zadní a když zjistil, že mu z té výstavy zubního kamene a zaplombovaných stoliček nic nehrozí, vydal se neohroženě po stole k hořícímu dortu.
"Hej! Šerife! Leze ti popřát! To jsem zvědavej, jak s ním zalomíš palec," chechtal se Klátil a šťouchal pavouka párátkem do kulatého zadečku.
"Takhle seš hrdina. Bidlem do pavouka. Vsadím se, že na ruku si ho nevezmeš," zaryl si do Klátila Jouda. Klátil odhodil dotčeně párátko a položil pavoukovi do cesty svoji dlaň. Pavouk do ní narazil, ohmatal ji předními chapadly a pak ji bez problémů, postupových táborů a mačeka v pohodě zdolal.
"Dobrý," zaječeli kluci z osady uznáním.
"Ale sklípkana by sis na dlaň nevzal," prudil dál Jouda a všichni se na Klátila zvědavě podívali.
"Klíďo," pohodil Klátil frajersky hlavou, protože mu bylo úplně jasné, že tak maximálně muňku, ale sklípkana z hospodských hajzlíků stejně nikdo nepřinese.
"Někde jsem četl, že vlákno některých pavouků dosahuje pevnosti v tahu jako režná nit," rozhodl se přerušit tupé vylévání hlav odbornou přednáškou vysokoškolsky vzdělaný Nudle.
"Kecy!" zařval Klátil, aby se udržel na výslunní zájmu. "Paní Eretová, deset fernetů!" zakřičel na celou hospodu a zase se podíval na Barvu tak, že se nedalo odolat.
Všichni už toho měli dost. Potáceli se kolem věšáku, hledali svoje mantly, v nich potom svoje rukávy a v rukávech ty správné díry, jen Klátil ještě posedával u stolu.
"Já vás dojdu, já vás dojdu," mával na ně oběma rukama a kupodivu s jeho odchodem nespěchala ani paní Eretová, protože jí tím máváním pěkně rozháněl vzduch. Z hospody odešel až s poslední zvednutou židlí. Ve dveřích se smutně ohlédl na to nepřeberné množství

nestydatě obnažených nožek a začal dělat čest svojí přezdívce. Proklátil se ulicí na náměstí, říhnutím pozdravil sv. Šebestiána na zazimované kašně, skoro přesně trefil průjezd do zámeckého parku, na třetí pak uzoučká dvířka fortny a zastavil u vrátek sportovního areálu. Pro kontrolu přečetl nápis T.J. Sokol Manětín, a když se ujistil, že je skutečně v tom městě, kde předpokládá, že je, s úlevou si oddechl. Teď ho čekala jen úvozová cesta na horizont a stezka kolem božích muk do jejich údolí. Pohoda. Dva kilometry, kde zná každej oblázek. Vypnul mozek. Odtud do kempu by trefil i mrtvej.
Co to je? Najednou má nohy jako z olova. K tomu ukrutně funí. Navíc se do něj dala zima. Cítil, jak mu tečou potůčky potu kolem páteře a usazují se v chladných kalužích nad utaženým páskem. Zničeho nic měl pocit, že přes všechno vynaložené úsilí stojí pořád na jednom místě. Prudce zaklepal hlavou. Něco ho ostře popálilo na krku. Sáhl si tam rukou. Prsty zavadily o navlhlé vlákno a jak ho chtěl setřást, zamotávaly se do něj stále víc. Další žhavá bolest na krku. Začal sebou vyděšeně škubat. Nohy měl od sebe daleko roztažené a za žádnou cenu je nemohl dostat k sobě. Připadal si jako masařka v pavoučí síti.
"Vlákno některých pavouků dosahuje pevnosti v tahu jako režná nit," vybavil si slova chytrolína Nudláče večer v hospodě. "Ježišimarjá! To je pavučina," došlo mu náhle. "Pomsta za ty frajerský kecy!" Takováhle obrovská pavučina znamená, že tady musí být i takovejhle obrovskej pavouk. Sklípkan! Sklípkan lidožrout! Strach z obřích kusadel ho donutil vyškrábat i ty poslední zbytky sil. Zabejčil. Ve tmě nad ním něco zapraskalo a pavučina o kousek povolila. Ještě jednou. Opět trhavý zvuk a zase kousek svobody. Při dalším zabrání upadl na zem. "Ležím, ale můžu se hýbat," konstatoval s úlevou. Docela blízko něco zadunělo. "Je tady!" zařval. Rychle se postavil na nohy a začal utíkat. Vlákna pavučiny se počala trhat a on mohl dělat delší kroky. Dunění za ním, ale nezmizelo. Běžel. Běžel a řval: "Je tady! Je tady!" Levou rukou udeřil o studený kov. Ve tmě nahmatal boží muka! Dole je srub a kamarádi. "Je tady! Je tady!" řval a pádil na nejnižší místo údolí. Viděl, jak ze srubu vybíhají první baterky. "Sklípkan! Sklípkan!" řítil se ke klukům. Zastavil se, až když ho zachytily jejich ruce. "Tam! Tam!" ukazoval skrz vlákna pavučiny do tmy za sebe. Okamžitě tam zamířily i kužely baterek. Uřícený chlápek v montérkách se vyloupl z černi tmy a z úplně mokrého čela mu odletovaly kapky potu.
"Proč honíte našeho kamaráda," zaječel na něj výhružně šerif Barva.
"Já jsem, já bych?" začal chlápek pod palbou baterek koktat.
"To bude nějakej úchyl," projel ho Jouda baterkou od zahrnutých holínek po anténku rádiovky.
"Houby úchyl," nadechl chlápek konečně dost vzduchu. "Jsem sokolník a rád bych zpátky tu síť na fotbalovou branku."